

henvise til bemærkningerne. Generelt kan jeg imidlertid oplyse, at begrundelsen for, at der i lovforslaget er foreslået en bemyndigelsesbestemmelse og ikke en mere konkretiseret lovbestemmelse har været, at det vil være vanskeligt på nuværende tidspunkt at fastsætte endelige regler inden for de pågældende områder. De i lovforslaget indeholdte bemyndigelsesbestemmelser giver bl.a. hjemmel til at fastsætte administrations- eller procedureregler med en detaljeringsgrad, der ikke er egnet til at indgå i lovtæksten, eller som først kan fastsættes eller skal revideres løbende under hensyn til indhentede administrative erfaringer og efter forhandling med en række myndigheder og organisationer, jfr. f.eks. § 5, stk. 3 og 4, og § 7, stk. 5 og 6. Dernæst indeholder lovforslaget en række bemyndigelsesbestemmelser, der ifølge sagens natur først kan udfyldes på længere sigt, jfr. eksempelvis § 6.

Det er derfor min opfattelse, at det ikke på nuværende tidspunkt vil være hensigtsmæssigt at fastsætte detaljerede regler på de pågældende områder, forinden det fornødne erfaringsmateriale foreligger.

Jeg skal i denne forbindelse fremhæve hensynet til, at lovens administration tilrettelægges så smidigt som muligt i overensstemmelse med lovens formålsbestemmelser og inden for lovens rammer.

Spørgsmål:

Ad § 11.

„Finder ministeren det rimeligt, at man indfører en regel om, at man tilskriver samtlige interesserede og ikke blot foretager en offentlig annoncering?“

Svar:

I henhold til lovforslagets § 11 skal amtsrådets henholdsvis hovedstadsrådets afgørelser i sager om tilladelse til indvinding af råstoffer på landjorden meddeles skriftligt til ansøgeren, til de myndigheder, der har været inddraget i sagens behandling samt til privatpersoner, der må antages at have en væsentlig, individuel interesse i afgørelsen. Underretning til de nævnte privatpersoner kan ifølge lovforslaget eventuelt finde sted ved offentlig annoncering.

Lovforslagets hovedregel er således, at der skal gives skriftlig meddelelse til de pri-

vatpersoner, der må antages at have en væsentlig, individuel interesse i en sags udfald. Da det imidlertid i visse særligt indgribende sager kan være vanskeligt på forhånd at afgrænse denne kreds, er der i loven åbnet mulighed for, at den pågældende myndighed kan opfylde sin underrettelsespligt ifølge loven ved en offentlig annoncering.

En regel, hvorefter afgørelser kun skal offentlig annonceres, vil efter min opfattelse være mindre rimelig over for personer med en væsentlig, individuel interesse i udfaldet af en sag. Hertil kommer, at en offentlig annoncering er forbundet med store udgifter for amtskommunerne.

Spørgsmål:

Ad § 12, stk. 1, nr. 3.

„Dækker udtrykket „væsentlig individuel interesse“ også de mennesker, der generes af en eventuel tung kørsel som følge af en tilladelse til en råstofindvinding?“

Svar:

Spørgsmålet har nær tilknytning til spørgsmål 48, idet den kreds af privatpersoner, der er klageberettiget, afgrænses på samme måde som de personer, der skal have underretning om trufne afgørelser, nemlig privatpersoner, der må antages at have en væsentlig, individuel interesse i sagen.

Såfremt driften af en forurenende virksomhed, herunder råstofindvinding, medfører en intensiv transport af råstoffer eller materialer til og fra virksomheden, bør de ulemper, som transporten kan påføre omgivelserne, som anført i miljøministeriets cirkulære nr. 108 af 15. maj 1974 om godkendelse af særlig forurenende virksomhed, indgå i myndighedernes overvejelser af, om virksomhedens etablering med den givne lokalisering og øvrige vilkår kan godkendes.

Det er nævnt i forslaget til lov om råstoffer, at myndighederne ved lovens administration skal varetage også hensynet til miljøbeskyttelse. Myndighederne vil på samme måde som ved behandlingen af en ansøgning om godkendelse efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 skulle tage hensyn til de transportmæssige ulemper, som kan opstå i tilknytning til råstofindvindingen.

I konsekvens heraf kan der være tilfælde,